

סיפורים נפלאים לילדים

"פי דבר ה' בזה" (טו, לא)

פרשת שלח

"ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו"
(יד, כד)

מנהגו של מרן החזון איש זצוק"ל בשנותיו
האחרונות היה ללכת לטיול קצר מדי יום, על פי
צווי הרופא.

פעמים הייתי מתלווה אליו בדרכו.

היה לו מסלול הליכה קבוע מביתו ועד לסוף
הרחוב.

באחד הימים הבחין בו תושב המקום שלא הכיר
אותו, וכשראה את החזון איש מטיל לדרך, חשב
שהוא יהודי חסר תעסוקה, המהלך להעביר את
הזמן...

גער בו האיש: 'מה אתה הולך סתם כך לבטלה,
תעשה משהו'.

החזון איש לא ענה לו כלום, רק שאל ברגע: מה אני
צריך לעשות?

האיש לא התבלבל, וענה מיד: תגיד לכל הפחות
תהלים...

מספרים, שמאז החל החזון איש לומר קפיטל
תהלים בכל יום.

כי כך היא דרכם של גדולי ישראל, בענוה ושפלות
הרוח.

(שבענו מטובך)

שנינו בגמרא (תגינה יב): "אמר רבי לוי, כל הפוסק
מדברי תורה ועוסק בדברי שיחה מאכילין לו גחלי
רתמים", שגם אם כבו מבחוץ, לא כבו מבפנים
(בראשית רבה צח, יט).

והוא ענש מדה כנגד מדה, שאמרו חז"ל בגמרא
(סנהדרין צט): "פי דבר ה' בזה הכרת תכרת...", זה
מי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק.

כתב ה"חזון איש" באגרותיו, שלכאורה החטא קל:
שוחח קצת, אז מה. אבל כשמתבוננים, הרי זה
מגלה שאינו יודע איזה אוצר לפניו, אינו מבין
שהישוב ושונה הקב"ה יושב ושונה כנגדו (תנא
דבי אליהו רבה יח), ואינו יודע שמפסיד נצחיות.
והרי זה ממש בגחלי הרתמים שנראים ככבויים
מבחוץ ויוקדים מבפנים (מדרש תהלים קכ), כך
התבטלותו מהתורה נראית זניחה מבחוץ
ובפנימיותה צופנת השקפה כה נוראה!

שח מגיד המישרים רבי יעקב גלינסקי זצ"ל:
שמעתי מרבי אליהו דושניצ'ר זצ"ל, המשגיח
דלומז'ה: אם יעבר אדם ברחוב, ויראה ילד ממרר
בבכי, מה יעשה? יגש, ינסה להרגיעו, ויברר על מה
הבכי.

ואם יתעלם, וימשיך בדרכו, ויניח לילד למרר
בבכי? אטום לב הוא, קשוח ואכזרי!

ואם יראה את גדול הדור, עומד ונאנח, ונאנק -
ויעבר על פניו, ימשיך בדרכו באדישות, בלי לגשת
בכבוד ובמורא, לשאל מה זה ועל מה זה, ואולי
באפשרותו לעזר, מה נאמר עליו - ואם כן
באפשרותה לעזר!

ויותר: מה אם הוא בעצמו פגע בגדול הדור
וקדושו, חפז בדרכו והפילו ארצה, וגדול

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

"והייתם קדושים לאֱלֹהֵיכֶם" (טו, מ)

ספר פעם המגיד הנודע הגאון ר' שלום שבדרון זצ"ל, על אחד מחסידי גור שהגיע עם קבוצה גדולה מעירו למחנה הרפז באושוויץ. הרשעים פקדו עליהם להתרחץ בתוך בור של מי חמצה, והכרחו אף להטביל שם את ראשם. כל אנשי הקבוצה קפצו לבור, טבלו את ראשם, ומיד מהרו לצאת החוצה, כשכל עורם צורב ובוזר.

אותו אברהם חסידי שהיה עמם, קפץ אף הוא לבור וטבל את ראשו, אך בנגוד לחבריו - לא מהר לצאת החוצה. כשיצא לבסוף מהבור, חבריו תמחו על התנהגותו ושאלוהו מדוע לא מהר לנוס על נפשו כמותם, השיב להם בשויון נפש לתדהמת כלם: "היה לי טוב שם, לכן לא מהרתי לצאת..."

לפליאתם הגדולה למה יכוננו דבריו, הסביר בפשטות: "הנה היו לי הורים ומשפחה, אחים ואחיות, אשה וילדים, בית וחברים, והכל נלקח ממני בגטו שלב אחר שלב."

עדין התנחמתי שיש לי לפחות בגדים לגופי, וכשהגענו לכאן, עדין התנחמתי שיש לי לכל הפחות את רמ"ח אברי ושס"ה גידי - גוף בריא וחסון. אולם כשנכנסתי למי החמצה וחשתי שגם הגוף כבר נפגע, חשבתי להשבר, אך אז קבלתי הארה ממרומים, עברה בי המחשבה הנפלאה - הלא יש לי אותך, רבוננו של עולם! ואת זאת לא יוכלו לקחת ממני לעולם.

מחשבה נפלאה זו - שאין לי כלום בעולם מלבד הדבקות בקב"ה - אפפה אותי ומלאה את כל ישותי. כל כך התענגתי במחשבה זו, עד שכמעט לא הרגשתי ביסורים..."

ממשיך הרב שבדרון לספר: אותו חסיד מפלא, בסיום המלחמה, בעמדו בשערי אושוויץ לאחר שעבר שם שבועה מדורי גיהנום, פנה אל הקב"ה בתפלה זכה וטהורה ואמר: "עומד אני כעת ברגעים של נעילה, לאחר יום כפור ארוך של חמש שנים. אנא זכני, רבוננו של עולם, שלכל הפחות פעם בשנה בכל יום כפור, אזכה לחוש את הקרבה והדבקות בה יתברך, כפי שחשתי בשנים אלו."

(ע"פ שאל אביך ויגדך א, עמוד רג)

הדור מתגולל בעפר, כובעו התגלגל, משקפיו נפלו, והוא נאנח - והבחור לא הפנה ראשו, ימשיך בדרכו? לא, אינו בגדר אדם!

אז אין המדבר בילד, וגם לא בגדול הדור. בכל יום - בכל יום ויום! - בוכה הקב"ה על מי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק (חגיגה ה)! ואנו גרמנו לבכינה, וממשיכים בדרכנו!

(והגדת)

"והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה'" (טו, לט)

המגיד מקלם, רבי משה יצחק דרשן, הגיע פעם בימות הקיץ לעיירה דובלין הסמוכה לריגה, שהיתה עיר נמל ורבים היו מגיעים לנפש בה ולהתרחץ במימיה.

בשבת קדש הלך המגיד לבית הכנסת, וראה שרבים מהמתפללים, אורחים מריגה הגדולה שבאו לנפש בעירה, עומדים ללא טלית, מכיון שהתירשלו להביא את טליתותיהם עמם.

עלה הדרשן על הבימה, פתח ואמר: "רבתי, אספר לכם מעשה שהיה."

בעונת קיץ אחת, הייתי בשבת בעיר ריגה.

נכנסתי לבית אחד כדי לפגוש את בעל הבית, ונאמר לי כי הוא נסע לנפש בדבלין.

לפתע הגיע לאזני קול בכי תמרורים מן החדר הסמוך, נכנסתי וראיתי נרתיק של טלית תלוי על הקיר והטלית שבתוכו גועה בבכינה.

'טלית, טלית - שאלתי אותה, מדוע נשאת את קולך בבכי?' והיא השיבה ואמרה לי: 'איך לא אבכה? והרי בעל-הבית יצא לנפש, נטל עמו את כל הבלי העולם הזה, ורק אותי לבד עזב כאן לאנחות'.

נחמתי את הטלית ואמרתי לה: מנעי קולך מבכי, טלית, יבוא יום, ובעל-הבית יצא לדרך רחוקה מאד, רחוקה יותר מנסיעתו עתה, ואז לא יטל עמו לא כסף ולא זהב, אלא רק אותך בלבד, ורק את תתלוי אליו...

א גוט שבת